

Pepči Marinčeva I Večeri med gmajnami

I

Mrak se čez jez je poveznil kot temen pokrov,
le z oken samotna svetloba kaplja na dvorišča.
Te ure so prazne kot revna, beraška prgišča,
ki segla med nas so, zaman čakajoča darov.

Vse gmajne so neme, pod bori izgublja se brinje,
svinčena tišina utrujene misli zameta.
Pod svodi akacij sva romala, s cvetjem odeta...
Zdaj redke snežinke se vsipljejo v trudne stopinje.

Med naju je pala bridkost, boleča in temna kot greh,
spomini mi pota srebrijo v minulost, prezgodaj pobeglo.
Vran — žalost vse dni mi prekraka bolnó in zateglo,
ko kljuje srce in ugaša željé v nočeh.

II

Tesnó so se polja zavila v srebrne odeje
in molk se je vsedel na stara mlinska kolesa.
Negibna stoje, kot na straži ob cesti drevesa,
ko v ivju blestečem se mraz jim obeša na veje.

Zdaj novo bo leto obema se spet nasmehnilo;
k meni po vasi prihaja, k tebi čez ulico prazno.
Bo srečo prineslo, bo trpko ali prijazno?
Mordà pa bo težke razdalje najinih dni premostilo.

Počasi ugašajo okna utrujenih koč.
V brezčutno praznino se utrinjajo ure premrle.
Od daleč so tvoje oči se vame zazrle...
Neslišno je mesec preromal večer in polnoč.